

[Justitsministeren]

I Norge, hvor man jo har en forvaltningslov, som man har fået efter meget grundige overvejelser, har man ikke turdet fastsætte bestemte tidsfrister for sagsbehandlinger. Man har en paragraf, der har som overskrift: »Sagen skal afgøres uden ugrundet ophold«, og der står i paragraffen: »Når en sag er færdigbehandlet, skal forvaltningsorganet træffe afgørelse i sagen uden ugrundet ophold. Når den er færdigforberedt, skal man træffe afgørelse uden ugrundet ophold. Må det ventes, at det vil tage uforholdsmæssigt lang tid, før en henvendelse kan besvares, skal der snarest gives underretning til den pågældende om dette med angivelse af grunden, og så vidt muligt skal der angives, hvornår svar kan ventes.«

Det er det, man er nået frem til i Norge i et meget langvarigt forberedende forløb med henblik på en forvaltningslov. Der er ikke fastsat uger eller måneder. Der er fastsat en regel, der svarer til den, som findes i de to cirkulærer fra henholdsvis statsministeriet og indenrigsministeriet, som jeg nævnte for et øjeblik siden. Jeg tror egentlig ikke, man kan gå videre, og i hvert fald kan vi ikke gå ud fra, at matrikeldirektoratet kan blive færdig med en udstyknings sag i løbet af 14 dage i stedet for et år, bare ved at skrive det i loven – det er ikke nok – vi må være villige til også at vedtage andre foranstaltninger, og da ved vi, hvad det drejer sig om.

Jeg blev en lille smule overrasket over den korte præcisering fra ordføreren for forslagsstillerne af det, der var hensigten, for jeg forstod, det ikke var meningen at fastsætte nogen generel svarfrist – det fremgår sådan set også af forslaget – men jeg forstod også på bemærkningen, at det var meningen, at man fra centralt hold skulle bestemme i forhold til enkelte forskellige kommuner, hvor lange fristerne skulle være inden for forskellige sagskategorier inden for disse forskellige kommuner. Det synes jeg er at pålægge regering og centraladministration en opgave i forhold til det kommunale selvstyre, som er, skal vi sige meget nærgående, bortset fra at jeg tror, det ikke ville være realiserbart.

Jeg tror heller ikke, det ville være særlig godt, hvis man forestillede sig, at vi fra centralt hold på en eller anden måde skulle udtage hver enkelt kommune, hver enkelt amtskommune eller kategorier af kommuner eller vi skulle udtage forskellige organer og insti-

tutioner inden for den statslige forvaltning og finde frem til, hvilke frister der var rimelige for dem. Jeg tror, det dér er bedst at fastholde nærhedsprincippet, det decentraliserende princip, og sige, at det – som jeg sagde i mine indledende bemærkninger – kan være fornuftigt inden for bestemte områder at fastsætte nogle interne regler, og naturligvis kan det godt være, at man kan medvirke hertil i en eller anden form fra centralt hold, f.eks. ved en bestemmelse som den, jeg læste fra den norske forvaltningslov. Men jeg tror ikke, det vil være klogt at fastsætte regler for kommunernes behandling af enkelte sagstyper af den karakter, som efterlyses her.

Jeg er enig med fru Karen Højte Jensen i, at det, det drejer sig om, er en forenkling af administrationen, og det kan vi medvirke til ved hjælp af en forenkling af lovgivningen – en forenkling og en rationalisering af administrationen – men igen: dette sker ikke ved en enkelt paragraf i en enkelt lov eller et beslutningsforslag; det sker løbende, og det er noget, som vi må samarbejde med andre organer om, men som vi ikke fra centralt hold kan give nogen vidunderløsning på.

Jeg lyttede til fru Aase Olesens opfordring om en forvaltningslov til næste samling. Nu er det jo sådan, at det forslag, der foreligger, består af forskellige dele: der er nogle dele, der er mere komplicerede end andre; nogle dele har især medført betænkeligheder fra kommunernes side, og jeg er da enig i, at kommunerne ikke skal bestemme og have vetoret osv. herover, hvis vi skal skabe en egentlig forvaltningsreform. På den anden side har erfaringen – måske især i de senere måneder – vist, at det i hvert fald er klogt at lytte til de indvendinger, der kommer fra kommunerne, således at man kan være sikker på, at det, vi vedtager her, også lader sig administrere i praksis.

Jeg er enig med hr. Wilhjelms i, at underretningspligt er noget, man godt kan institueres og have uden nødvendigvis at have en bestemt svarpligt, og der står netop også i de to cirkulærer, jeg har refereret til et par gange, at der skal gives underretning til borgeren, hvis en sagsbehandling må antages at tage længere tid, end man kunne forvente.

Jeg tror ikke, således som hr. Svend Erik Hovmand går ud fra det, at det er muligt at udsondre standardsager. Kunne man gøre det, ville det vise sig, at der i adskillige stan-